

**תיאטרון
חיפה**
תיאטרון יוצר שינוי

אנשים

טובים

אנשים טובים

מחזה מאת: דיוויד לינדזי-אבייר
נוסח עברי: אסף צפור
בימוי: איציק ויינגרטן
עיצוב תפאורה ותלבושות: פרידה שהם
עיצוב תאורה: מאיר אלון
מוזיקה מקורית: אלדד לידור
עוזר במאי: תומר קרלינסקי
עוזר מעצב: תום ליטמן
עוזר הפקה מוסיקלית: עומר בלונד'ר כהן
שחקנים:
אסי לוי | מרגרט וולש
מורן ארביב גנס / לירית בלבן | ג'ין
רבקה בכר | דוטי
ישי גולן | מייקל דילון
אוריה יבלונובסקי | סטיבי
טהוניה רובל | קייט

ניצבים: עוז שליין, דימה סקרינקה

מנהלי הצגה: דור שלום, ענת זמיר
מנהל הפקות: דור שלום
מנהל טכני: עופר טל
תאורה: ניר ריקון, אלי אשכנזי
סאונד: ניסים טויטו, גיא וילנסקי
ייצור תפאורה: דודי בית מלאכה
תלבושות: לובה גלפרין
פאות: לודה גולדברג
אביזרים: ענת זמיר, עמליה זכריה
מתפרה: סרגיי קאשין

משך ההצגה: כשעה וארבעים דקות, ללא הפסקה
הצגה ראשונה בתיאטרון חיפה: 18 באוקטובר 2017, כ"ח בתשרי תשע"ח

תכנייה:
כתיבה ועריכת תוכן: מרב יודילוביץ'
עריכה והפקה: עדי רונן
עיצוב: סטודיו דותן ליד'ר
צילום: שער: אלון שפרנסקי,
במה: יואב איתאל
נגנים בהקלטות:
שי אלון | גיטרות
עומר בולנז'ר כהן | קלידים
אלדד לידור | קלידים ותיכנותים
הקלטות ומיקס | רועי חלד
קולות מוקלטים במהלך ההצגה: עינבל רז
איציק ויינגרטן, שוש רותם לידור
תודות: גליה פרדקין

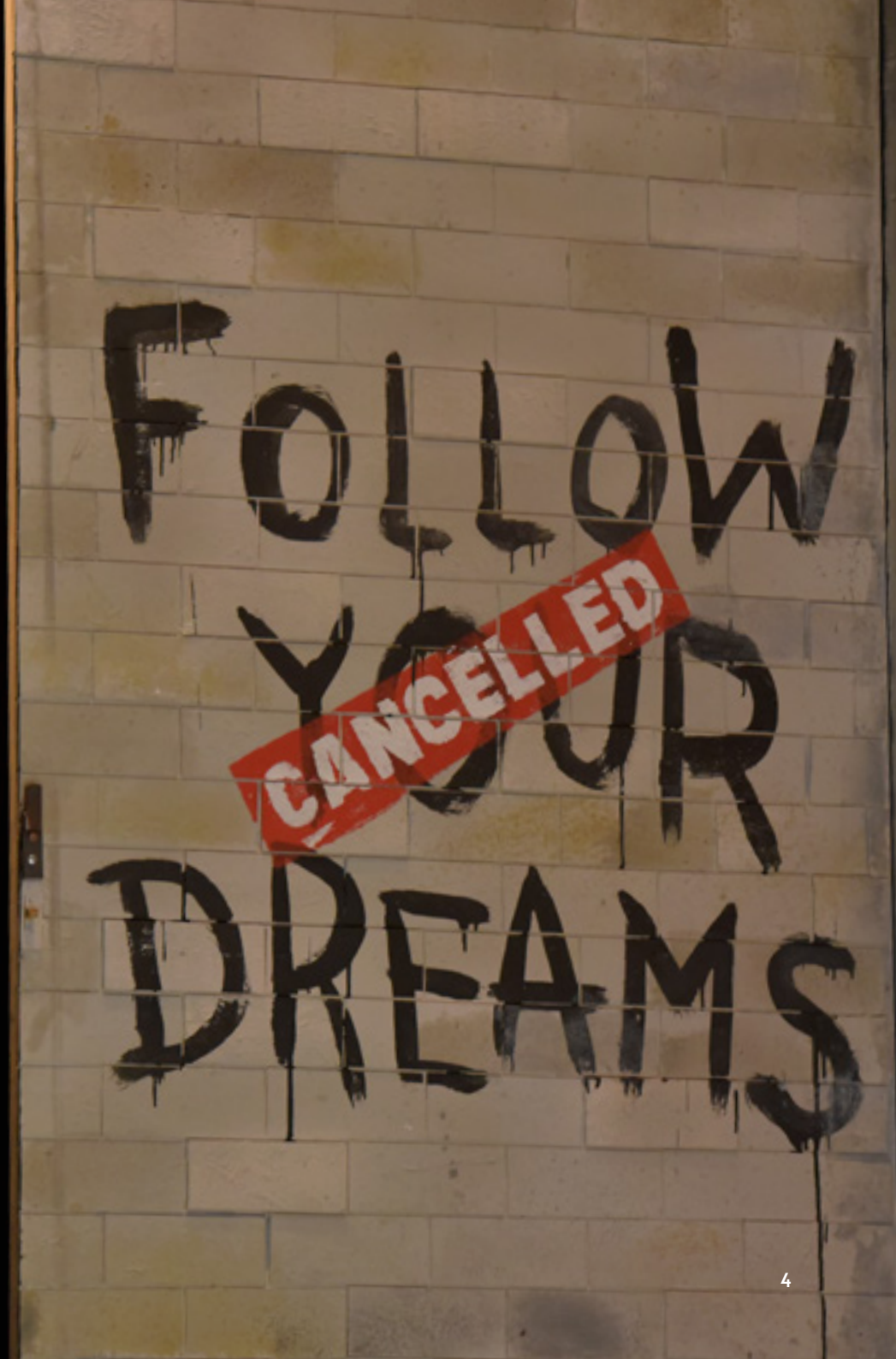
תקציר

מרגרט וולש, אם חד-הורית בת חמישים, מתחננת בפני הבוס הצעיר שלה סטיבי, שלא יפטר אותה מעבודתה בחנות "הכל בדולר". זו יריית הפתיחה של המחזה החברתי והרגיש, שכתב המחזאי דיוויד לינדזי-אבייר.

דמותה המיוחדת של מרגרט לעולם אינה קורבנית או מתרפקת על מצבה הקשה. מתוך נאשותה של הדמות צפות ועולות לאורך המחזה שאלות מורכבות על פערים חברתיים, נידוד בין-מעמדי, בחירות ומזל.

כשמרגרט מחפשת עבודה בקליניקה של רופא מצליח, שלמד איתה באותה השכונה, עולות שאלות אלה במלוא עצמתן.

המחזה הוצג לראשונה בשנת 2011 בברודוויי. לשחקנית הראשית, פרנסיס מקדורמנד, הוענק פרס הטוני היוקרתי על תפקידה בהצגה. מאז הוצג המחזה ברחבי ארה"ב, במדינות אירופה ובאוסטרליה וגרף ביקורות משבחות ופרסים רבים.

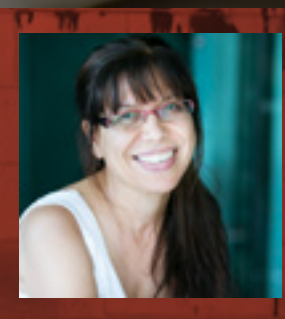
דבר המנהלים

בתקופה בה הפערים החברתיים רק הולכים ומקצינים, בא המחזה "אנשים טובים" ומציב במרכז הבמה את האנשים השקופים, אלה שנלחמים כדי לשרוד את היום, אלה שהסיכויים שלהם לשבור את המעגל ולנצח את הסטטיסטיקה, לכאורה לא רבים.

המחזה שכתב דיוויד לינדזי-אבייר, מתרחש בארצות הברית, אך משקף מציאות חברתית אוניברסאלית, קרובה ומוכרת. הוא כותב בהרבה אהבה על בני אדם אמיתיים, דמויות רב ממדיות, ריאליסטיות, נוגעות ללב, מצחיקות ואנושיות מאוד, ופותח לנו צוהר אל הרחובות האחוריים של החיים והנפש. זוהי כתיבה חומלת ונטולת פילטרים, שמשקפת תמונת מצב של החיים במאה ה-21, מבלי לנסות ליפות או לסנן אותם.

הצלחתו האדירה של המחזה אינה מפתיעה. "אנשים טובים" מקפל בתוכו איכויות קלאסיות ובזכות תפקידים דרמטיים נפלאים, מאפשר לנו, כתיאטרון, ליצור עבורכם רגעים בלתי נשכחים וחוויה חד-פעמית, מטלטלת ומעוררת מחשבות.

העלאת המחזה בתיאטרון חיפה, אפשרה לנו גם להחזיר לבמה את אסי לוי, משחקניות התיאטרון הגדולות בישראל, בתפקיד מורכב, מסעיר וכובש לב ועל כך אנו שמחים וגאים. ההצגה שרקח הבמאי איציק ויינגרטן היא פורטרט מרובה רבדים שמבקש שנוביט בו, נתייחס אליו ונחשוב עליו גם בחיי היומיום, מחוץ לאולם התיאטרון, אחרי שהמסך יורד.

ניצה בן צבי | מנכ"ל

משה נאור | מנהל אמנותי

לא מעמידה פנים

ראיון עם השחקנית, אסי לוי

מה יש במחזה ובתפקיד שנגע בך?

"הוא מדבר על האנשים השקופים, הבלתי נראים, אלה שפחות כותבים עליהם ומשתדלים לדלג מעליהם. זו זעקה שגורמת לי להירתם מייד, הופכת אותי לסוס פרא ומעוררת את לוחם הצדק שבי. יש מעט תפקידים עוצרי נשימה שכאלה בתיאטרון, מעט מחזות שאי אפשר להישאר אדיש כלפיהם. קראתי את המחזה בנשימה אחת וזה לא הניח לי. יש בו את כל תחלואי החברה הקפיטליסטית ודרכו אתה מבין משהו על תקופה. אנחנו חיים בעידן של הסרת אחריות והפקרות, החלש נדרש להתמודד לבדו. המדינה שכחה מה זו סולידריות חברתית וההתנערות הזו, גלגול האחריות לפרט, מטריף אותי. זה הרסני"

לאורך הקריירה את חוזרת שוב ושוב לנשים קשות יום במלחמת הישרדות ואיכשהו את מצליחה לחמוק מהסטריאוטיפ ולהציג בכל פעם עולם רגשי אחר

"לא חשבתי על זה. אני צוללת לתוך סיפור ומשתדלת לא לקלקל אותו בדרך. מבחינתי, אלו נשים שונות. שרה ב'חתונה מנייר', לא דומה לרוזה ב'הקפות' וגם לא לאביבה ב'אביבה אהובתי' או למרגי במחזה. קווי העלילה אולי דומים, אבל אני ניגשת אליהן נקייה מעבר. מעניין אותי לעסוק בקונפליקטים של החיים, לא בשבעים, אלא ברעבים. אלה דמויות מורכבות, שמדברות את החיים. הן החיים עצמם."

ובכל זאת, יש פה בחירה. בחרת פעם אחר פעם בנשים האלה

"אלה פשוט הדמויות המעניינות ביותר. אי אפשר לסרב לזה. נושאים חברתיים ופוליטיים תמיד העסיקו אותי. אני חרדתית ולכן לא הולכת להפגנות, אבל מבחינתי, כשאנשים יוצאים מחדר חזרות ואומרים: "אי אפשר להישאר אדיש לזה", את חלקי עשיתי. זו תרומתי."

עם כל המתענים שיש למרגרט - משפחה מפורקת, שכונת עוני, אלימות, הריון לא רצוי, ילדה לא בריאה שדורשת טיפול אינטנסיבי שמעמיק את הקושי הכלכלי, אבטלה - אין בה רחמים עצמיים

"זו עוד סיבה שהיא גורמת לי לדמוע. זו אשה חכמה וחזקה שלא מוכנה לשחק את הקורבן. זו דוגמא ומופת ללקיחת אחריות אישית. היא עשתה את הבחירות שלה, עומדת מאחוריהן ומוכנה לשלם מחיר. זה מחזה ששואל הרבה שאלות על מזל ובחירה. צריך לקחת בחשבון מה האפשרויות שעמדו בפניה ומתוך מה היה לה לבחור"

כמו גיבורת המחזה גם את מגדלת את בנותייך לבד. זו נקודת חיבור משמעותית?

"לא הסיפור קושר ביננו, אנחנו באות מקצוות שונים בתכלית. אני מוצאת את קווי הדמיון דווקא בכוח הפנימי שמניע אותנו. גדלנו במקומות שונים מאד, אורח חיי אחר לגמרי משלה, נכון שאני מגדלת שתי בנות לבד ומתוך בחירה, אבל האפשרויות שעמדו בפניי הרבה יותר רחבות. לעבוד ולגדל לבד ילדים זה קשה מאד גם כשתקציבית אתה, לכאורה, יכול להרשות לעצמך יותר. היו פעמים שתלשתי שערות. זה מסוג הדברים שגברים, אגב, לעולם לא יבינו."

יש גם גברים חד-הוריים

"פחות. משמעותית. את יכולה לדמיין אבא רופא שיחזיק את הנייד פתוח בנייתו למקרה שהילד יתקשר? אני לא. איכשהו הם הרבה פחות זמינים כי חברתית זה הנוהג, ככה מקובל. אין דבר כזה בחיי - טלפון לא זמין, או שאי אפשר להשיג אותי. כשאני על הבמה, הטלפון אצל המלבישה ואם הבנות מתקשרות, עונים. בצילומים הטלפון אצל המאפרת. הייתי רוצה לראות יותר גברים לוקחים על עצמם את התפקיד הזה שיש בו קושי עצום, אבל גם זכות ענקית. אני רוצה להאמין שזה ישתנה, שהמהפכה רק בתחילתה."

את מדברת כמיניזם

"נולדתי לאמא שמאד האמינה בשוויון בין המינים גם אם המילה, 'פמיניזם', הפחידה אותה. בתקופה שנשים היו בבית וארוחת הצהריים היתה תמיד מוכנה לילדים על השולחן, אמא שלי התרוצצה בין שדות תעופה בגלל העבודה. אני זוכרת אותה חודש פה, חודש שם. גדלתי עם מטפלות, אבל מעולם לא כעסתי על כך. האושר וההצלחה שלה נסכו בי גאוה. מגיל צעיר היא אמרה: 'את יוצאת מהבית עם כסף ומפתח כדי שלא תהיי תלויה באף אחד'. זה משפט חזק. לנשים אסור להיות תלויות כלכלית. כדי להתקדם, אשה חייבת להיות עצמאית".

זה מחזה שמצליח לגעת בדי.אן.איי הנשי: גאוה, אינסטינקט הלבאי, ביטול עצמי מול צרכי הפרטנר, אופטימיות מובנית ומכניזם שלא נותן ליפול וכופה פעולה כמנגנון הישרדות.

"אפשר בעיניי לזהות את כתב היד כגברי, אבל בפירוש מפתיע שגבר בחר לעסוק בנושא הזה. הייצוג של מרגי רחוק מלהיות - 'נשי'. היא לא מתקרבת, מתחננת או מתרפסת, היא לא מרחמת על עצמה. היא נטולת תכונות שלאורך השנים במחזאות ובספרות נטו לייחס לנשים. יש בה גאוה. היא קצת אנדרוגינית".

ואם מדברים על נשים וגברים - במחזה מפריד אוקיינוס בין המינים. הן מחוברות לעצמן במיליון אחוז, הם מנותקים מעצמם לחלוטין. הן מתמודדות, הם בורחים מהתמודדות.

"הוא מתחזה. אגב, אנשים שכאלה, מתחזים, מקוממים אותי נורא"

אמרה השחקנית...

"אני לא. זה מונח שמתורגם רע. לשחק באנגלית בא מהפועל לפעול. בעברית המילה נקשרת להעמדת פנים. כשאני על הבמה אני פועלת. אני לא מעמידה פנים, אלא מקיימת או לפחות שואפת לשם. מצחיק שדווקא בחיים, ביומיום, אנחנו נדרשים להעמיד פנים הרבה יותר מאשר בתיאטרון. נורא קשה לי עם זה. אני שחקנית גרועה".

המחזה שואל האם יש כזה דבר אנשים טובים. מה דעתך?

"אנשים לא נולדים רעים, אבל זה לא מספיק כדי להיות טוב. ישנה שאלת הבחירה וישנה המציאות שלפעמים טומנת מוקשים בדרך ומנתבת אותנו אחרת מכפי שהיינו אולי בוחרים לו כל האפשרויות היו באמת פתוחות בפנינו. כל אחד מאתנו מספר לעצמו סיפור שאיתו הוא יכול לחיות. גם אני, גם את, גם מרגרט."

אפרופו בחירות, בשנים האחרונות את בעיקר על המסך הגדול ופחות בתיאטרון

"אני ריקה מגעגוע לתיאטרון כיוון שלפעמים נדמה לי שתפקידו להציב מראה מול המציאות, לצעוק שהמלך עירום ולגעת בתחלואי החברה, קצת נשכח. כדי שאעמוד על במה צריך שיהיה לי משהו חשוב לומר. אני מאד אוהבת תיאטרון והמפגש המיידי עם הקהל זו חוויה שאין דומה לה, אבל אני זקוקה לתפקידים כאלה, כדי להיזכר כמה החוויה הזו יכולה להיות משמעותית ומרגשת. חייבת להיות סיבה טובה כדי לצאת כל ערב מהבית, להשאיר את הילדות, לעזוב את העיסוקים המעניינים שלי ולעלות להסעה למסע חסר זוהר לחלוטין, שכולל התרוצצות בכל הארץ. פה יש לי סיבה מצוינת."

סולידריות חברתית זה נושא מהותי במחזה. זה מושג שעדיין תקף או אוטופיה תיאורטית?

"אני רוצה להאמין שזה לא רק מושג תיאורטי ושהקפיטליזם לא השכיח מאתנו לחלוטין את משמעות המילה. יש משפט נפלא במחזה שמדבר על חילופי כסאות. העני שבפתח בקלות יכול היה להיות אתה בסיטואציה אחרת. צריך לזכור את זה. שום דבר לא מובן מאליו – עבודה, תפקידים, נסיעות, פרסים, החיים שלי. הכל יכול להתהפך ברגע. זה נותן פרספקטיבה."

עם מה היית רוצה שהקהל יצא מההצגה אל חיי היומיום?

"הייתי רוצה שנסתכל יותר הצדה, שבאמת נראה את האנשים האלה, שנעשה מה שאנחנו יכולים כדי לעזור, שנזכור שבקלות יכולנו להיות שם."

אנחנו לא רוצים לדעת, לא רוצים לראות

ראיון עם הבמאי איציק ויינגרטן

ביימת מחזה אמריקני שמתרחש בארצות הברית אבל מדבר לחלוטין כאן ועכשיו.
זה אקטואלי, ריאליסטי, מאד ישראל 2017

"זה מה שהופך אותו לכל-כך טוב. זה קשור גם בתרגום של אסף צפור שהצליח לשזור בתוכו חוטים מחברים. זה לא נשמע מתורגם. מעבר לכך הסממנים של הקפיטליזם הנבזי דומים מאד בארצות הברית ובישראל. בכל הנוגע לבימוי, הדמויות אמריקניות, אבל מוכרות לנו, השכונה בפרברים לא זרה. אני מסתכל על האנשים האלה, על העוצמות שיש בהם וחושב שבסיטואציה אחרת, הם היו יכולים להיות המנהיגים שלנו, מובילי דרך כמו ויקי כנפו. זה כאב גדול, כי אתה מבין שיש מי שמרוויח מזה, יש מי שהעובדה שהם תקועים במעגל המחפיר הזה של העוני, משרתת אותם. אני לא מאשים רק את המנהיגים שלנו, זו תפיסה חברתית דורסנית, שמאפשרת למישהו להרוויח מזה שהחלשים ימשיכו לדשדש. עבדנו פעם באחת השכונות ובסוף היום התברברנו בדרך החוצה. מישהו פתח חלון ושאל עובר אורח איך יוצאים מפה. הוא ענה: 'מפה לא יוצאים'. אלו אנשים שמבחינה נפשית נמצאים במקום של אחרי הייאוש".

המחזה מדבר על בחירה ומזל. החיים הם רצף של בחירות טובות ורעות או מזל שטמון בקלפים שחולקו לך?

"אין כאן אמת מוחלטת. הכל יחסי. מייקל מאמין שזו בחירה. מרגי חושבת שהכל מזל ובסיטואציה אחרת הוא יכול היה להיות במקומה ולהיפך. זו שאלה שמעניינת אותי מאד כי הפער בתוצאה נוראי. קל לנו לומר שמדובר בבחירה. כמו שאנשים מדברים על הומלסים או על משוגעים. לא כיף גדול לחיות ברחוב. כתבתי בזמנו מחזה על הומלסים ונגעתי לא מעט בשיגעון, אני מכיר את הגישה החברתית הזו. זה קל ואולי ממרק מצפון, אבל זו לא האמת. אנחנו לא רוצים לדעת. לא רוצים לראות. זה נכון גם לגבי עניים. אנחנו לא באמת רואים אותם, אנחנו לא באים להפגנות שלהם, לא סוגרים ביחד איתם רחובות, אנחנו צופים בהם בטלוויזיה כשהמפעל נסגר. יש במחזה דימוי שאני מאד אוהב שעונה במידה רבה לשאלה. לה לא היה אבא שיביט בה מהחלון, כלומר ישגיח עליה, ימנע ממנה לעשות שטויות, אולי יציל אותה. החיים והחברה אלצו אותה להתמודד לבד. זה מחזה שמדבר על החיים באמת, על מערכות יחסים, על מערך הכוחות".

אם תיאטרון מציג את פני החברה, התמונה שמשתקפת מההצגה לא אופטימית

"אין פה Happy End, אבל זה לא מחזה פסימי. יש בו עצב גדול על האנשים האלה שחיים בעוני, אבל גם תקווה כיוון שהוא אומר משהו על הטבע האנושי שלא מרים ידיים ולא מוותר. רובנו לא יודעים מה זה אומר בכלל, עוני, אנחנו לא מכירים את זה. אני חושב על אחד התלמידים שלי שאחר פעם לשיעור וכששאלתי מדוע, ענה שהבחירה היתה בין לאכול או לנסוע באוטובוס. הוא קנה סנדוויץ' והלך ברגל. אנחנו מבינים את המילה 'עוני' רק בתיאוריה, צריך להיעצר על זה, לחשוב מה זה אומר להיזרק מהבית, להיות מובטל, לגרד את הגרוש, לחיות בלי שתוכל לתת לילדים שלך שלוש ארוחות ביום. זה מחזה שלא מנסה להתקרב לדוקומנטציה, אבל מגלה עולם שלם שנסתר מהעין. זו כתיבה נפלאה, נקייה מקישוטים, עצמתית ומלאת הומור."

יש כזה דבר אנשים טובים?

"אפשר לומר ש'טוב', כמו 'צודק', הוא יחסי. אין כאן חלוקה שטחית של טובים ורעים. רובנו אנשים טובים שמנסים לחיות בכבוד. לפעמים אנחנו מוצאים צידוקים שונים למעשינו כדי לאפשר לנו להמשיך הלאה."

יש בעשייה שלך בתיאטרון וגם כמחנך את הפן הדעתני, המתריס, זה שמביט בסביבתו בעין ביקורתית – חומלת, אבל נוקבת. זו תקופה שבה רבים מפחדים לומר את דעתם. אתה לא חושש?

"זה כאילו מחזה בקונצנזוס – צריך לדאוג לעניים ולחשוב עליהם. אין כאן, לכאורה, אמירה בוטה כלפי ההנהגה והממשל, זה מובן מאליו ולכן זוהי בעיניי כתיבה תיאטרונית מצוינת. אני אומר לצעירים: 'אל תלמדו מאתנו. אנחנו הופכים לאט לאט לאנשים פחות אמיצים, אנחנו אומרים פחות ופחות את דעותינו, יותר ויותר מצנזרים את עצמנו ורוצים למצוא חן. זה הדבר הנורא שהשלטון הביא עלינו. אנחנו חייבים להסתכל על הצעירים האלה ולהיזכר'."

זה חלק מהתפקיד לבקר? להתריס? להזכיר?

"זו שאלה שאני שואל את עצמי לאורך השנים. אני חושב שהתפקיד שלנו להציב מראה אבל גם חלונות שיאפשרו לנו להסתכל מבעדו על העולם. אני חניך של נולה צ'לטון וזה טבוע בי לתמיד. נולה דברה על תפקידנו להאיר מקומות אפלים בנפש אבל גם מחוצה לה. באולם החזרות אתה מוקף הרבה פעמים במראות וזה מרתק לעסוק בעצמך, אבל כשזה מראית הכל, התוצאה דלה וחד ממדית. ברגע שתסובב את המראה ותהפוך אותה לחלון, תיתן לחוש להיכנס פנימה, ישתקף עולם מלא ועשיר. זה דימוי שכל הזמן חי בי – להפוך מראות לחלונות ודלתות. תפקידה של האמנות, בעיניי, הוא גם לתת תקווה וכוח, להאיר לנו את הדרך."

הילד מהשכונה ממול

דיוויד לינדזי-אבייר, נולד בשנת 1969 בשכונה קטנה בדרום בוסטון. ילד אמצעי במשפחה בת חמש נפשות. אמו, עבדה במפעל לחלקי אלקטרוניקה. אביו מכר ירקות ממשאית שניצבה לא הרחק מהתיאטרון בו יוצג ארבעה עשורים מאוחר יותר, המחזה "אנשים טובים", דרמה עטורת פרסים שהחזירה את המחזאי אל שורשי ילדותו. זהו אינו מחזה אוטוביוגרפי ועם זאת, העולם שנרקם על הבמה נשען על זיכרונות וסיפורו האישי מהדהד דרך הדמויות. "אני יודע משהו על מעמדות. חייתי את זה בכל יום נתון וזה עיצב את זהותי", אמר בראיון עם צאת ההפקה בניו יורק.

בזכות מלגת לימודים ממועדון הנוער השכונתי, התקבל בגיל 11 לבית ספר פרטי ויוקרתי, נקודת מפנה משמעותית ששינתה את מסלול חייו. "הייתי הילד העני מהשכונה בדרום בוסטון. זה היה מקום מדהים ומורכב לגדול בו. הרבה מהרגשות שחווייתי – דברים שאני נאבק בהם מאז – מצאו את דרכם אל המחזה".

הוא המשיך ללימודי משחק וכתיבה ולאחר מכן, התקבל לתכנית למחזאים בג'וליאрд בהנחיית מרשה נורמן וכריסטופר דוראנג, שהשפעתו ניכרת על יצירותיו המוקדמות, קומדיות שחורות מנוקדות בהומור פרוע. "הדחקתי את הרצון לכתוב במשך הרבה זמן. חשבתי שזה לא מציאותי להפוך את הכתיבה לקריירה. לא הכרתי אף אחד שממש עבד בזה", אמר בראיונות שונים. רשימת מקורות ההשראה שלו מגוונת ונעה מג'ון גארה דרך יוג'ין יונסקו, מאנטון צ'כוב ועד האחים מרקס.

"מחילת הארנב", שבמרכזו זוג שאבל על מות בנם, סימן שינוי כיוון לסגנון ריאליסטי זה היתה תחילתה של נסיקה. המחזה, שעלה בשנת 2006 בברודוויי, זיכה אותו בפרס פוליצר לדרמה ובהמשך הופק כסרט הוליוודי בכיכובה של ניקול קידמן. בדיעבד יאמר כי הרעיון לכתיבת המחזה נזרע בתקופת הלימודים בג'וליאנרד. "באחד השיעורים מרשה נורמן אמרה: 'כדי לכתוב מחזה טוב, אתה חייב לגעת בפחדים שלך'. כשהפכתי לאב, הבנתי שאין חרדה גדולה מלאבד ילד".

אל השכונה שהשאיר מאחוריו לקח לו זמן לחזור. "יש הרבה סיבות מדוע התמהמהתי עם הכתיבה על השכונה. התשובה הקצרה היא שפשוט הייתי מבועת. אני אוהב את האנשים האלה ואכפת לי מהם. לא רציתי לפגוע או לייצג אותם באופן מעוות. הייתי צריך להבשיל כאדם וככותב". השאלה מדוע המחזאות האמריקנית העכשווית נמנעת מלעסוק בנושא המעמדות, שחזרה ועלתה בסביבתו, לא נתנה לו מנוח. "זה הטריד אותי. הרי הנושא הזה מאד נוכח בחיי. זה העסיק אותי כבר בגיל צעיר כשנשלחתי ללימודים במקום אחר ונחשפתי לאנשים שונים מאד מאלה שגדלתי איתם. במצב הכלכלי הנוכחי, שרק הולך ומחריף, הפך הנושא רלבנטי מתמיד והרצון לכתוב התחזק, אבל היה לי חשוב להתרחק מדיקטטורות ומוסרניות אז הנחתי לזה. לקח זמן עד שהבנתי שאם פשוט אכתוב על האנשים האלה שאני אוהב, נושא הפערים החברתיים יבעבע ויצוף באופן טבעי".

הדחף לכתוב נבע, לדבריו, גם מהרצון לנפץ סטריאוטיפים. "גדלתי עם אנשים שעבדו קשה לפרנסתם, אנשי מעמד הפועלים, כאלה שמנסים לשרוד ולייצר לעצמם ולמשפחתם חיים טובים יותר. אף אחד מהם לא התאים לסטריאוטיפים על השכונה – גזענות, שיכורים, נרקומנים, נתמכי סעד ומאפיונרים. רציתי לספר את הגרסה שלי".

המחזה הוצג בברודוויי בבכורה בשנת 2011 ועל תפקיד בהצגה זכתה פרנסיס מקדורמנד בפרס הטוני.

כמו במחזה - מזל ובחירה, הצלחה וכישלון, טוב ורע, הן שאלות שחוזרות ועולות בראיונות עם המחזאי. "אנשים מאמינים שאם יעבדו קשה, ישיגו הכל. זה מיתוס. לא מספיק לעבוד קשה, למזל יש תפקיד מהותי בחיינו, גם לאפשרויות שעומדות בפנינו ולכישורי החיים שעוזרים לנו לזהות הזדמנויות. הייתי בר מזל. גיהוק קטן ודברים יכולים היו להיראות אחרת לגמרי. מי שלא מבין את זה, לא יוכל לעולם להעריך באמת את מה שיש לו".

נערך מתוך ראיונות עם דייוויד לינדזי-אבייר, ביקורות ופרסומי ביוגרפיה שפורסמו בויקיפדיה, backstage.com, בוסטון גלוב, ניו יורק טיימס, אתר האינטרנט של תיאטרון הנטינגטון, יוטיוב, courant.com

נשים במעגל העוני

מאת פרופ' מיכל קרומר-נבו, המחלקה לעבודה סוציאלית
ע"ש שפיצר, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

האם לנשים המתמודדות עם מצוקה כלכלית יש בחירה? ואם יש בחירה, למה הן בוחרות את הבחירות הלא נכונות שמנציחות את עוניין? האם קיימים הבדלים בין נשים וגברים במידת הבחירה או באופייה? סוגיות אלו משחקות תפקיד מרכזי בדיון הציבורי בנוגע למדיניות חברתית כלכלית. הן עולות חדשות לבקרים כאשר מבקרים גברים על כך שבחרו שלא לעבוד, או שבחרו לא ללמוד, או שבחרו באלימות ועבריינות, וגם כאשר מבקרים נשים על כך שבחרו להפוך לאימהות בגיל צעיר מדי, או שילדו מספר גדול מדי של ילדים, או שבחרו להיתמך בקצבאות רווחה במקום לעבוד.

המושג של בחירה חופשית, מושג מרכזי בתרבות המערבית, משמש בדיון הציבורי כדי להאשים נשים וגברים בעוניים, בהשכלתם הנמוכה, בריבוי ילדים, בתכנון לקוי של משאביהם הכספיים, בבחירה לקויה של בני זוג ובהורות לקויה.

התפיסה כאילו בחירה היא נתון טבעי וקיימת בכל מצב וזמן, משותפת לתפיסות דתיות של חטא ועונש, כמו גם לתפיסות נאו-ליברליות עכשוויות, קשורה בטבורה למושג של אחריות אישית. אם יש לפרט בחירה חופשית, אזי לגיטימי לדרוש ממנו להיות אחראי על בחירותיו, כלומר לגמול לו בהתאם לבחירותיו. אם בחר נכון, יהיה ראוי לפרס. אם טעה, ייענש.

אבטלה, מצוקה כלכלית ועוני הופכים בהקשר זה לעונש מוצדק למי שלא השכילו להשקיע את זמנם ברכישת השכלה או מקצוע או נכשלו בהפגנת הכישורים הנחוצים לחיי עבודה, או באספקטים אחרים של ניהול חייהם. הבחירה, כמו גם האחריות, הן אישיות והן מצויות בזירה הפרטית.

תפיסה זו אינה מתיישבת עם מציאות החיים בעוני והיא מבוססת על עיוורון בנוגע להרמטיות של החסמים הניצבים בפני נשים ולאופן בו מוסדות חברתיים, מדיניות והבניות חברתיות מחשקים את מי שמבקשות להיחלץ מעוני. החסמים השונים שלובים זה בזה כמו פקעת של חוטים, מייצרים מצבים שגם אם במבט מבחוץ נראים כמו בחירה, הרי שבפועל מדובר בבחירה בלתי אפשרית.

הבחירה היא בלתי אפשרית – כך טבעה חוקרת הספרות רות נבו, בכותבה על הטרגדיות של שייקספיר – כאשר היא מושכת את האדם לשתי דרכים מנוגדות, שכל אחת מהן רעה בתכלית ואינה מקדמת אותו למטרתו. מה שנדמה כבחירות לקויות של נשים החיות במצוקה כלכלית, או כתוצר של פגמים מוסריים או טעויות בחישוב סיכונים וסיכויים, הן פעמים רבות בחירות בלתי אפשריות, המסתירות את העובדה שאין לנשים הזדמנויות חברתיות אמיתיות. רק כאשר קיימות הזדמנויות ריאליות, שהן שונות זו מזו באופן מהותי, ניתן לדבר על בחירה.

כדי לזהות אם קיימת לפרט הזדמנות חברתית אמיתית, יש להסכים להתבונן בעיניים פקוחות במגבלות המערכות החברתיות שנשים בעוני ניצבות בפניהן: אישה הרוצה לעבוד, האם היא יכולה לעשות זאת אם בעלה מתנגד לכך? האם היא יכולה למצוא מקום עבודה כלשהו אם חסרות בפיה שיניים? האם היא יכולה לעבוד באופן רציף, אם היא חסרת תמיכה ואין לה די כדי לשלם לשירותי שמרטפות כאשר בנה התינוק חולה, שוב ושוב והמעון אינו מוכן לקבלו? ואם תתקבל לעבודה בניקיון משרדים בשכר שעה, האם זו תחלף אותה מעוניה?

שאלות דומות ראוי לשאול גם ביחס לבחירה להיכנס להריון או להמשיך בהריון. מחקרים רבים עם נשים החיות בעוני מצביעים על כך שהן אינן מסכימות למצוקה. הן מזהות את העוני והמצוקה כבעלת ערך שלילי ונאבקות לכל אורך חייהן בניסיון להתנגד לה ולשפר את נחיתותן המעמדית והמגדרית. האפשרויות הפתוחות בפניהן להיאבק במצוקה מצומצמות ביותר. מרחב ההתנגדות הפתוח בפניהן הוא מרחב ממוגדר, כלומר, מוגבל על ידי הזדמנות וסיכונים האופייניים לנשים. כך הבחירה ללדת ילדים או להינשא הופכת ערוץ מרכזי של מימוש עצמי והגדרה עצמית עבור נשים.

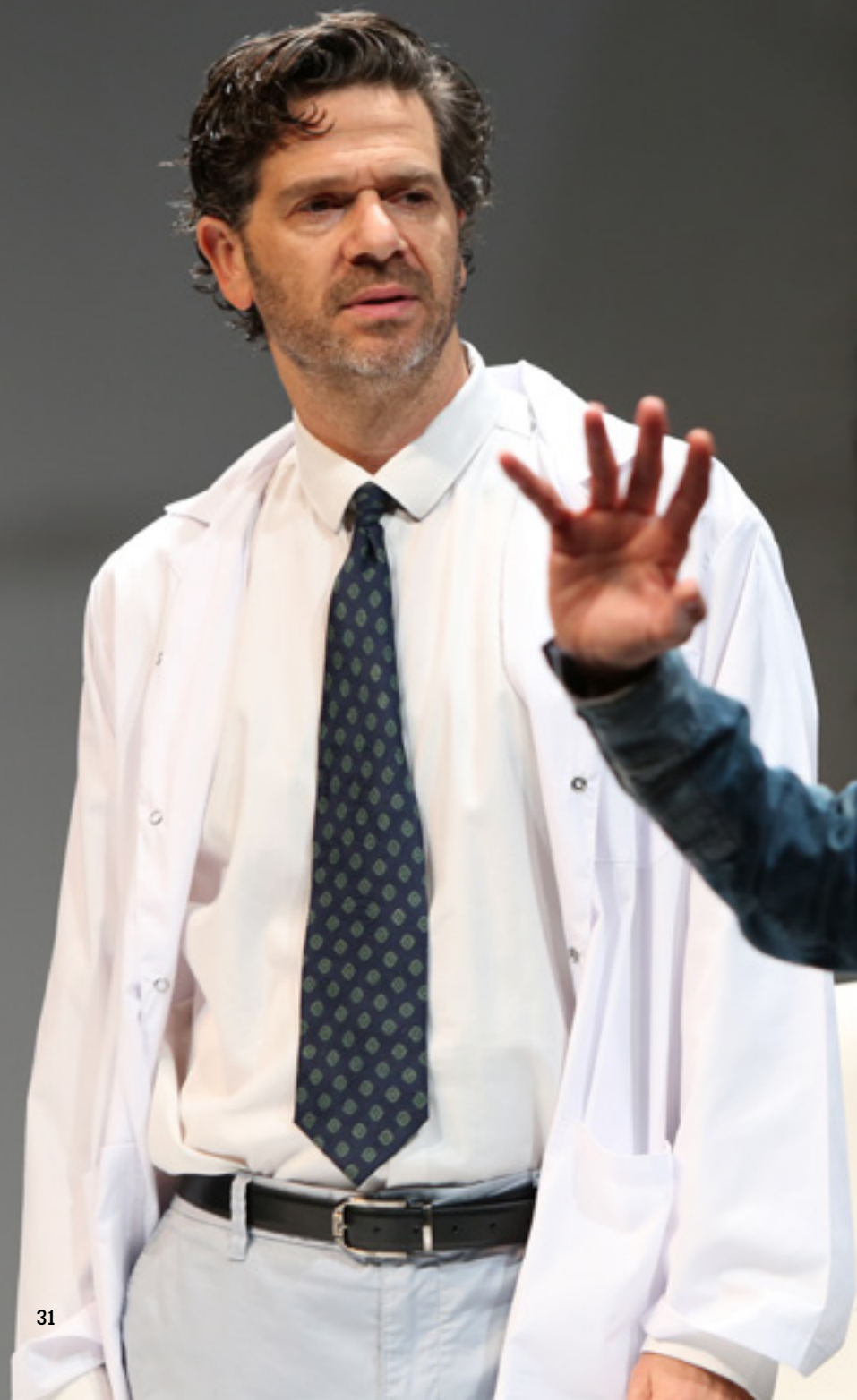
בחברה הישראלית הדבר נכון לגבי נשים באשר הן, ונכון עוד יותר לגבי נשים שהערוץ התעסוקתי לא מהווה עבורן הזדמנות ריאלית למימוש עצמי. ההתמודדות עם עוני כרוכה בחוסר יציבות, בדידות והאשמה חברתית בלתי פוסקת. כל זמן שלא הצליחו לנצח את העוני, נשים מואשמות בכך שלא נאבקו בו.

בכל הפורומים בהם מדברים קובעי מדיניות, חוקרים ואנשי מקצוע גבוהה-גבוהה על הדרכים להיאבק בעוני, נשכחת עובדה פשוטה אחת – מי שנאבק בעוני באופן יומיומי, שוטף, רגיל, הן הנשים החיות בעוני. מכיוון שבאופן טבעי אנו מזהים מאבק בעיקר על פי תוצאותיו, כלומר, כאשר הוא מסתיים בהצלחה, קשה לנו לראות בנשים החיות לאורך שנים במצוקה, כביכול ללא שינוי כלשהו, את מאבקן במצוקה. אולם הן נאבקות באופן יומיומי כדי להשמיע את קולן, כדי להיחשב לבעלות קול. הן נאבקות בבני זוגן, בקרובי משפחה בזירה הפרטית, במורות, מחנכות, יועצות, עובדות סוציאליות, פקידי הביטוח הלאומי, פקידי משרד השיכון ואחרים בזירה הציבורית.

האם מי שלא חווה עוני או מי שהצליח להיחלץ ממנו יכולים לראות ולהכיר את מאבקן של הנשים? לזהות את בחירותיהן ולהכיר ברצינותן שעומד מאחוריהן?

מיכל קרומר-נבו היא מחברת הספר "נשים בעוני: סיפורי חיים" שיצא בסדרת מגדרים של הוצאת הקיבוץ המאוחד

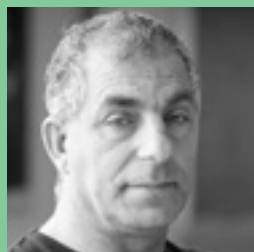
פרידה שהם / עיצוב במה ותלבושות

בוגרת המגמה לעיצוב תיאטרון של אוניברסיטת תל-אביב. ראש מגמת עיצוב במה בביה"ס לאמנויות הבמה במכללת סמינר הקיבוצים (2003-2015). יוזמת ומנהלת אמנותית של ההידפארק האמנותי בפסטיבל התיאטרונטו. חברה בועדה אמנותית פסטיבל עכו (2013-2015). חברה בועדה אמנותית פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים (2016-2017). מלמדת

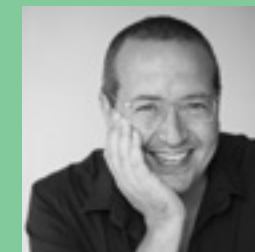
סטודנטים לעיצוב במה ובימוי בביה"ס לאמנויות הבמה במכללת סמינר הקיבוצים. עיצבה לאורך השנים בתיאטרונים שונים בארץ, ביניהם: בתיאטרון חיפה: איש חסיד היה (בשיתוף תיאטרון הבימה), ילד טוב אמריקה, וינה על הים, שבת, ראשון, שני, ברנשים וחתיכות, תינוקות לילה, אולם מספר שש, השתיקה, גיבורים בעל כורחם; בתיאטרון הבימה: יונה יונה, סוניה מושקט, מכתב אהבה, ואז התחבקנו, גן ריקי, מחילה, נשיקת אשת העכביש, אוסקר ודודה רוזה, סונטת סתו, רכוש נטוש, הנהג של מיש דייזי, כי בנו בחרת; בתיאטרון הקאמרי: חקירה, הריון, אור וצל, השיבה לחיפה, שליחותו של הממונה על משאבי האנוש; בתיאטרון החאן: גברים, אדם הוא אדם; בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: החיזר, תלבושות לשרה גיבורת ניל", צבע הפנינה, הכל על הקול במבוכ הגדול, המגילה שנשתכחה, חנה וחנה, שלושה חברים וטורף, הכי יפים בעולם, התפקיד הראשי, פסטיבל החיות; בתיאטרון בית ליסין: העוגן, הבית של מרווין, מים קדושים; בתיאטרון באר שבע: גשם שוטף, שיר חדש, מים גנובים, אדון של משרתות, מים גנובים; בצוותא: שירת העצבים, לי לה לא עלינו; בסמינר הקיבוצים: מזריץ, שירת העצבים, האלמנות, אחרון הפועלים; בתיאטרון ג"י בווינגטון: השיבה לחיפה, ההודאה; בתיאטרון מוזאיק בווינגטון: אחרי המלחמה, יוליסס על בקבוקים.

מאיר אלון / עיצוב תאורה

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו לאחרונה: אוגוסט מחוז אוסייג', טיקוצ'ין, הזוג המוזר, בגידה, הקומקום והמטאטא, לילה במאי, ארוחה עם אידיוט, כי בנו בחרת, סיגל, אם יש גן עדן, לא ביום ולא בלילה, מלכת היופי של לינאן, שרי המלחמה, כמעט נורמלי, רעל ותחרה, איש חסיד היה, משהו טוב, ערי מדבר אחרות, אם הבית, החייל האמיץ שווייך, מירלה אפרת, עת דודים, הכיתה שלנו, זרעים של שתיקה, חזר גורלי, פאניקה, פתאום הגיע סתיו, הבן הטוב, נעצר בחצות, משפחה עליזה, ז'קו, מה עושים עם ג'ני?, פליישר, הצמה של אבא, סיפור אהבה בשלושה פרקים, love love love. כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון חיפה, תיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבלים של תיאטרונטו.

אסף צפור / נוסח עברי

תסריטאי, סופר, מרצה ומתרגם. מכהן כראש מגמת תסריטאות בבית הספר לקולנוע וטלוויזיה על שם סטיב טיש באוניברסיטת תל אביב. מכהן כראש הדרמה בערוץ 10. תרגם מחזות רבים לתיאטרון, ביניהם מיצירותיהם של ניל לה ביוט, אלן אייקבורן ודיוויד מאמט. כתסריטאי היה מיוצרי החמישייה הקאמרית והבורגנים, כתב לסדרות

כמו בטיפול והיה עורך תסריט בסדרות (פולישוק) וסרטים (ע'גמי).

איציק ויינגרטן / בימוי

בין עבודותיו בבימוי - בתיאטרון חיפה: שוליים קשים, הבולשת חוקרת, ערב של אגדה, הילד מאחורי העיניים, השתיקה, הקיץ של אביה, איש חסיד היה, לילה טוב, אמא; בתיאטרון הבימה: מראה מעל הגשר, בחורים טובים, אלזה, לרקוד אם אבא, סוניה מושקט, מכתב אהבה, ואז התחבקנו, מחילה, נשיקת אשת העכביש, גן ריקי, קפואים, אוסקר ודודה רוזה, רכוש נטוש, סונטת סתיו, הנהג של מיש דייזי, כל החיים לפנינו, כי בנו בחרת; בתיאטרון באר שבע: אנה פרנק, הנסיכה והרועה, כולם היו בני, אהבה וזיכרון, סוחרי התהילה; בתיאטרון הקאמרי: הריון, אוליאנה, אלוהים יודע, שליחותו של הממונה על משאבי אנוש; בתיאטרון בית ליסין: קשר אייר, מות הלבנה, אחד משלנו, שקוף, הקיץ של אביה, שח ומט, פילומנה, דואט לאחת, הרולד ומוד, מכתב לנועה, והצגת היחיד מוחמד מנדל; בנוה צדק: מחלקה 3 כיתה 1; בתיאטרון אורנה פורת: צבע הפנינה, שרה גיבורת ניל", הממלכה של קנסוקי. כתב את המחזות: סורגים, קריזה, ערב של אגדה, שחקנים משחקים שחקנים, לרקוד עם אבא, מוחמד מנדל, אהבת שבע הבובות, מזריץ' (עם אפרים סידון), פטר והזאב. בין תפקידיו: ג'וני שב משדה הקרב (הצגת יחיד), לרקוד עם אבא (הצגת יחיד), מוחמד מנדל (הצגת יחיד); בתיאטרון חיפה: רומיאו ויוליה (רומיאו), האדונית והרוכל (הרוכל), נעים (נעים), הר אדוני. זכה בפרסים: פרס מחזאי השנה - 1980 - המחזה סורגים. פרס מרגלית 1992 - בימוי בחורים טובים. פרס אורה 1993 על הצטיינות בתיאטרון. פרס תיאטרונטו 1992 לשחקן המצטיין - לרקוד עם אבא. פרס חיפה 1993 - מחזאי השנה. פרס מחזאי השנה 2010. פרס בפסטיבל עכו 1999 להצגה הטובה ביותר - ואז התחבקנו. מדליית זהב בפסטיבל בלגרד 2000 להצגתו לרקוד עם אבא. מתפקידיו בתיאטרון: שימש כבמאי הבית של תיאטרון חיפה ותיאטרון הבימה. היה מנהלו האמנותי של פסטיבל עכו, פסטיבל התיאטרונטו ופסטיבל הדו-אמן. מנהל את בית הספר לאמנויות הבמה של מכללת סמינר הקיבוצים. מנהל אמנותי של פסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים.

אלדד לידור / מוסיקה

כותב ומעצב מוסיקה להצגות, לסרטים, מופעי מחול, לרדיו ומולטימדיה. בוגר המגמה לקומפוזיציה באקדמיה למוסיקה בירושלים. מלמד עיצוב מוסיקה בסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו בתיאטרון: בתיאטרון הבימה: הדה גבלר, אלוף הבונים, מלכת היופי של לינאן, רכוש נטוש, סונטת סתיו, מועדון האלמנות העליזות, אוסקר ודודה רוזה, קפואים, אבנים בכיסים, הכיסאות, נשיקת אשת העכביש, מראה מעל הגשר, מחילה, בחורים טובים, הבחורים בדלת ממול, אמדאוס, מחול המוות, יונה יונה; בתיאטרון בית ליסין: נערי ההיסטוריה, מקווה, פלדה, מירלה אפרת, מכתב לנעה, כופקור, ערפל, שבעה, כחול בוער, אחד משלנו, מות הלבנה, הזוג המוזר, חשמלית ושמה תשוקה, מים קדושים, פילומנה, גג שקוף, ביאנקה, סילביה, מי מחדד מורג'יניה וולף; בתיאטרון החאן: מידה כנגד מידה, האם הטובה, האזור החופשי; בתיאטרון הקאמרי: סוס אחד נכנס לבר, שליחותו של הממונה על יחסי אנוש, אלקטרה, הבדלה, מי מחדד מורג'יניה וולף, מותו של סוכן, נתניה, ביבר הזכוכית, מילאנו, אישה בעל בית, דמוקרטיה, המלביש, קופנהגן, המנצח, הפלגות, הריון, סוגרים את הלילה, יחסים מסוכנים, להרוג את הזמן, מהגר עובר ושב; בתיאטרון חיפה: חצוצרה בואדי, גלגרי גלן רוס, גיבור הלובי, הדוכסית מאמלפי, השתיקה, דודתו של צ'רלי, עיר חופשית, הילד מאחורי העיניים, שיחות עם אבי, הנכד; בתיאטרון באר שבע: הורים איומים, אבודים ביונקרס, בית ברנרדה אלבה, חבלי משיח, איפיגניה, ילד משלי, ביבר הזכוכית, כסף של אחרים, רק בימי ראשון, באופן יחסי, M בטרפליי, זינגר, המתחזה, הרציף המערבי. בתיאטרון לילדים ולנוער: מסך הברזל, הממלכה של קנסוקי, פילים לא רוקדים בלט, אורי, צבע הפנינה, שרה גיבורת נילי, הפיצוץ ברחוב אהלן, המבוך, עושה הנפלאות, שיטת חנה'לה. במדיטק: קרשינדו, שמשון בר לשון, צבע הפנינה, המאוהב מכיתה ו'. בתיאטרון הספריה: מישוה לרוץ איתו, עיין ערך אהבה. בתיאטרון תמונע: הבקכות. זכה בפרס מרגלית על מוסיקה בהצגה נשיקת אשת העכביש. הלחין את המוסיקה מוזיאון יצחק רבין. הוציא 3 דיסקים אינסטרומנטליים, אחרון שבהם "Closer".

תומר קרלינסקי / ע. במאי

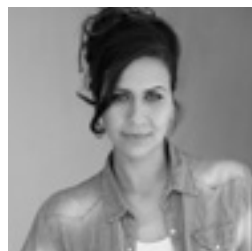
בוגר לימודי בימוי והוראת תיאטרון בבית הספר לאומנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. בין עבודותיו: בסמינר הקיבוצים: שליחותו של הממונה על משאבי אנוש בבימוי איציק ויינגרטן - עוזר במאי, נמר חברבורות - ניהול הצגה. הבימה: נמר חברבורות - ניהול הצגה.

אסי לוי

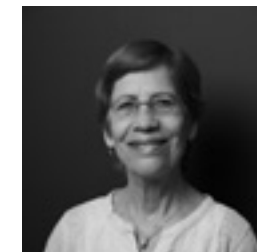
בוגרת הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין. מתפקידה בתיאטרון: בתיאטרון בית ליסין: **קפה ערבה, אמא מאוהבת, אמא שלו, אשה בעל בית, גקו, גן עדן דרום;** בתיאטרון הקאמרי: **פרק ב', לזיזטרטה, הורדוס;** בתיאטרון צוותא: הצגת יחיד **שירת בלהות** מאת אלונה קמחי ובבימויה (1994). טלוויזיה: **כפולים** (עונה 2), **ההרמון, ניו יורק, בטיפול, שירות חדרים, גירויים נפלאים, עור** (תפקיד ראשי), **היתה לי ילדות מאושרת** (תפקיד ראשי), **חדר מלחמה, הבורגנים, קפה פריז** (תפקיד ראשי). קולנוע: **הנשף** (טל גרניט ושרון מימון), **געגוע** (תפקיד ראשי, שבי גביזון), **חתונה מנייר** (תפקיד ראשי, ניצן גלעד), **שלום** (תפקיד ראשי, לי גילת), **הקפות** (תפקיד ראשי, לי גילת), **העולם מצחיק** (תפקיד ראשי, שמי זרחין), **אביבה אהובתי** (תפקיד ראשי, שמי זרחין), **אבנים** (תפקיד ראשי, רפאל נאדג'רי), **קשר עיר** (תפקיד ראשי, יונתן סגל), **אודות המוניטין** (אסי דיין), **הבולשת חוקרת** (מרק רוזנבאום), **ציפורים בניוטרל** (אייל שיראי וגלית אשכול). פרסים: מועמדויות ופרסים רבים בפסטיבלים בארץ ובעולם, ביניהם: מועמדות לאקדמיה האירופית שחקנית ראשית בסרט **אבנים**, זוכת פרס אופיר שחקנית ראשית בסרט **אביבה אהובתי**, זוכת פרס אופיר שחקנית ראשית בסרט **קשר עיר**, זוכת פרס השחקנית בסדרת הטלוויזיה **בטיפול**, זוכת פרס תיאטרון שחקנית ראשית בהצגה **אמא שלו** ועוד. מוסיקאית, מנגנת, מלחינה ושרה. הוציאה אלבום בכורה בשם "מונטנה" בחברת הליקון. כתבה והלחינה (יחד עם הנרי) ושרה את שיר הנושא לסדרה "שירות חדרים".

מורן ארביב-גנט

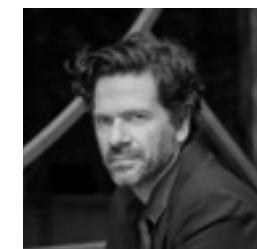
בוגרת בית הספר למשחק של סמינר הקיבוצים. בין עבודותיה בתיאטרון: בבורדל טוטאל: **הפסקת אש** (זוכת הצגת השנה בפרס קיפוד הזהב); בתיאטרון הבימה: **שירת העצבים**; בצוותא: **לי לה לא עלינו**; בתיאטרון הערבי עברי ביפו: **האוהל האדום**; בפסטיבל עכו: **מתחם התפודים**; בתיאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער: **פצפונות ואנטון, פסטיבל החיות**. קולנוע: **לעבור את הקיר** סרטה של רמה בורשטיין.

רבקה בנר

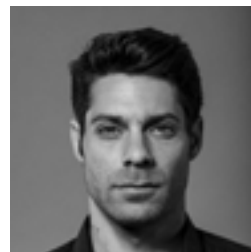
שחקנית וציירת. ילידת מצרים 1946. בוגרת ניסן נתיב 1970-1967. משחקת בשנים האחרונות גם בקולנוע, ועוסקת בציור באופן מקצועי. שיחקה בתפקידים מרכזיים בתיאטרון ממסדי ובתיאטרון פרטי. בתיאטרון הבימה: **אמא קוראד' (קתרין האילמת), מי תהום, חתונת הדמים;** בתיאטרון הקאמרי: **בית ברנרדה אלבה, עלובי החיים;** בתיאטרון באר שבע: **אצבע אלוקים;** בתיאטרון חיפה: **חצוצרה בואדי 2016, אנדורה, גט, התופרות, חצוצרה בואדי 1999;** בתיאטרון אורנה פורת לילדים ונוער: **מהיום קוראים לך שרה, לואי פסטר, האי ברחוב הציפורים.** השתתפה במחזות זמר רבים: **מלך מרוקאי, בוזמימה, קזבלן, זורבה היווני, צלילי המוסיקה, כמו בסרט, אוליבר.** פסטיבל עכו: **שמלה גדולה (פרס ראשון), בן החולות (הצגת יחיד).** תיאטרון "בימת היוצר" העצמאי של הבמאי מחזאי מוטי אברבון: **נגמר הסוכר, ציפורים בראש, אלקטרה, החולה המדומה, אופרטה כוכב הבכי.** וכן בהצגות ילדים של התיאטרון: **גדולה כמו החדר (הצגת יחיד).** תיאטרון "בימת קדם": **תסעוד ותצחקו.** קולנוע: **משפחת צנעני, אלף הנשים של נפתלי סימן טוב, משהו מתוק, אביבה אהובתי, רסיסי אהבה, סמירה.** טלוויזיה: **לחם, ל"ג בעומר, שבתות וחגים, סיפורי לילה- עגילים.**

ישי גולן

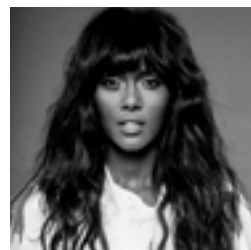
בוגר LAMDA - London Academy of Music and Dramatic Arts בחסות מלגה מלאה של הקונסוליה הבריטית. 1996. מבין עבודותיו בתיאטרון: בתיאטרון חיפה: **4.48 פסיכודה, בעלים ונשים;** תיאטרון חיפה בשיתוף תיאטרון הקאמרי: **כולם היו בני;** בתיאטרון בית ליסין: **גג שקוף, ביאנקה, אז בפראג;** בתיאטרון הבימה: **קן הקוקיה, הנאהבים והנעימים, הנסיגה ממוסקבה, דור שלישי;** בצוותא: **ג'ונגול, פחד קהל.** בטלוויזיה: **כפולים, חטופים, STREET FOOD AROUND THE WORLD, לא הבטחתי לך, האי, כיפת ברזל, ויקי ואני.** זוכה פרס השחקן הטוב ביותר 2010 האקדמיה הישראלית לטלוויזיה וקולנוע. בקולנוע: **הנותנת, קרינה, חיי אהבה, שישה מיליון רסיסים, אורי, חסד מופלא, מנת יתר, דרך הנשר.**

אוריה יבלונובסקי

בוגר בית ספר למשחק בסמינר הקיבוצים (2016). בין עבודותיו: בתיאטרון הבימה: **המלט** בבימוי מאור זגורי; בצוותא: **רוצי איילה** בבימוי ארז שפיר; בתיאטרון השעה: **אל ארץ צבי** בבימוי גדי צדקה.

טהוניה רובל

טלויזיה: **האח הגדול** (זוכת העונה החמישית, 2013), **הדיבור, בכוחות עצמה** (סרט דוקומנטרי על חייה), **הבילויים, היחידה.** שיחקה במחזמר **חנוכה אלף לילה ולילה** (2014). הוציאה בשנת 2016 סינגל "יום יום".

הנהלת תיאטרון חיפה
 דירקטוריון תיאטרון חיפה | יו"ר ישראל סביון
 חדווה אלמוג | מ"מ ראש העיר, רבקה איזיקוביץ, ד"ר אסתי גולן, רו"ח גלית
 יחזקאלי, ירון פיינטוך, משה פרץ, בתיה קלייט

מנכ"ל: ניצה בן צבי
 מנהל אמנותי: משה נאור
 יועץ משפטי: עו"ד שלמה כרוב
 עו"ד יעריט אייל
 ועדת ביקורת | יו"ר רו"ח מרי סבג
 רו"ח יוליה מרזליאקוב
 רו"ח מבקר רו"ח זאב שלום
 מבקר פנים רו"ח יום טוב בילו

דרמטורג התיאטרון: עמיר קליגר
 עוזרת מנהל אמנותי: יואלית אליכין
 מזכירת התיאטרון: ורדית כהן
 מנהלת שיווק: מיכל הללי
 מנהלת מכירות חוץ ומחלקה חינוכית: גילת סלע
 תקשורת שיווקית ותוכן: עדי רונן
 מנהל טכני: עופר טל
 מנהל הפקות: דור שלום
 חשבת: רקפת בלומנפלד
 קב"ט: שושני מרקוביץ'
 דוברות ויחסי ציבור: "בירן תקשורת"
 מתרגמת לשפה הערבית: לנא חורי
 הנהלת חשבונות: מרינה גנדין
 משרדי פרסום: סטודיו דותן- לידזי, ווביק
 צוות טכני: תפעול שמואל מיכאלוב, ואלרי זסלבסקי, מיכאל ניבוטובסקי, דימיטרי
 סקרינקה, עוז שליון, טימותי סליצקי, אלדד מיכאלי, שי סיני
 סאונד: ניסים טוויטו, גיא וילינסקי, דודי עשור
 חשמל ותאורה: חואן כהן, יוסי זוהר, ניר ריקון, אלי אשכנזי, דימה אלטמן, רומן
 אורין, ליאור לוין

הלבשה: לובה גלפרין, ויקי אזולאי, ששה צ'רנין, עמליה זכריה
 מתפרה: סרגיי קאשין
 איפור ופאות: לודה גולדברג, טניה שפק
 אביזרים: ענת זמיר
 מנהלי הצגה: יואלית אליכין, דור שלום, ענת זמיר, עמליה זכריה
 אחזקה קלרה זינגר, נדיה בונדורנקו

שירות לקוחות ומנויים:
 אחראי משמרת: יובל יאירי, רמי אלקסלסי
 נציגים: אתל בר אור, הילה אטיאס, רועי דגן, נורית דרייפוס, עדי טושק, ספיר
 כהן, אמי עודה, חנא לאון, אורלי קוטיק, לאוניד קרסנר
 דיילים אחמ"שים: אסף ברנטשוק, אלמוג קדושים, הלנה גולדמן, אביטל גולדמן

דיילים: יותם סוסל, רותם פז, מור סביון, אנה לוי, אור אביב, שיר ברנסון, רונה אסולין,
 אופיר יוסף, טל לוי, אלכס שטיינמן, ניצן שטרן, לימור ארמה, טלי ביסקר, מתן גרנר,
 יותם קנובל, קרן זיסמן, שחף צבר, שני כסיף, אוריאן בובליל, דניאל אטליס, איילת
 שטרן, שיר ראבד, עדי שינדר, שירי עשת, גל עדי, ליאת קוטיק, נעמי פינקלשטיין,
 דינה קורח

שחקנים בהצגות תיאטרון חיפה (לפי סדר א"ב): יוסף אבו ורדה, קרן אור, דור אוהיון
 בר-נתן, טלי אורן, אלברט אילוז, יוסף אלון, שרון אלכסנדר, עידן אלתרמן, חן
 אמסלם, מורן ארביב - גנס, דמיטרי באסין, לנה בולט, ארז ביטון, רבקה בכר, ארז
 ביטון, לירית בלבן, דורון בן דוד, דביר בנדק, לירון בן שלוש, שאול בסר, לנה בקסן,
 יואב בר לב, אורי גבריאל, נעה גודל, רוני גולדפיינר, ישי גולן, שושנה גורן, דודי גזית,
 חן גרטי, אלכס גרייסר, חיים דולינגר, אלמה דישי, שרון דנון, רמי דנון, אמיר הלל,
 איגור וינוקור, יוליה ורגין לוינשטיין, יונית טובי, מתן זרחיה, מונה חווא, חנאן חילו,
 אוריה יבלונבסקי, איגור יליזרייב, איציק כהן, יפעת כהן, לוסיה מאליה, דורית
 לב ארי, יעל לבנטל, אסי לוי, דליה לי שטורן, נגבה מאור, לוסיה מאליה, מיכאל
 מושונב, רותם מלר, מיטל נר, ענת סלונים, ולדי פסחוביץ', ג'סאן עבאס, יסמין
 עיון, סיגלית פוקס, קרן צור, שרון צור, נילי צרויה, נינה קוטלר, מיקי קם, רעיה
 קמינסקי, איילת רובינסון, טהוניה רובל, אייל רוזלס, לאורה ריבלין, רון ריכטר,
 ארז שהרבני, אולגה שצמן

Good People

By David Lindsay-Abaire

Margaret Walsh, a 50 year old single mother, is begging her 20 year old boss, Stevie, not to fire her from her day job at the "all in dollar" store. That is the starting point of this sensitive social play written by American playwright, David Lindsay-Abaire.

Through this very unique character, who is never playing victim or dwelling on her difficult situation, the play raises complex and poignant questions about social classes, breaking the vicious circle of poverty, free choice and luck.

When Margaret is looking for a job as a cleaning lady at a cabinet of a now successful doctor and a lifetime away childhood sweetheart from the neighborhood, these questions arise fiercely while the answers reveal a complex reality.

The play premiered on Broadway at 2011. The role of Margaret Walsh won actress Francis McDormand the distinguish Tony award for an actress in a leading role.

Translated By: **Assaf Zipor**
Directed By: **Itzik Weingarten**
Stage and Costume Design: **Frida Shoham**
Lighting Design: **Meir Alon**
Original Score: **Eldad Lidor**
Director Assistant: **Tomer Karlinsky**
Stage and Costume Designer Assistant: **Tom Litman**
Music Production Assistant: **Omer Boulanger Cohen**

Cast:

Asi Levi | Margaret Walsh
Moran Arbiv Gans | Jean
Rivka Bachar | Dottie
Daniel Bartov | Michael Dealon
Uriah Jablonowsky | Stevie
Tahounia Rubel | Kate

extras: **Oz Schleyen, Dima Skrinka**

Duration of the performance: **1 hour and 40 minutes, without intermission**
First performance: **18.10.2017**

תיאטרון חיפה, רח' פבזנר 50, מיקוד 3313436

טל': 04-8600500 | פקס: 04-8600575

אתר התיאטרון: www.hti.co.il

משכן התיאטרון ע"ש מאיריהוף

The Joseph & Rebecca Meyerhoff Theatre of Haifa